

Arrest

nr. 191 922 van 12 september 2017
in de zaak RvV X

In zake:

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 september 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2017 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 1988 in België, zoals blijkt uit de gegevenshistoriek van het rijksregister dat zich in het administratief dossier bevindt. Sinds 1994 heeft hij een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 7 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn inmiddels Belgisch geworden echtgenote.

Op 9 juni 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 9 juni 2013.

Op 10 juli 2009 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 18 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag tot herinschrijving in.

Op 14 februari 2013 wordt het verzoek tot herinschrijving van verzoeker geweigerd, gezien hij niet kan bewijzen dat hij het land niet langer dan één jaar verlaten heeft.

Op 12 augustus 2014 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 12 augustus 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat hem dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

Op 27 februari 2015 dient verzoeker opnieuw een verzoek tot herinschrijving in.

Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de beslissing van 18 januari 2013 (lees: 14 februari 2013) behouden blijft.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout van 25 mei 2016 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 24 augustus 2017 tekent verzoeker verzet aan tegen dit verstekvonnis.

Op 24 augustus 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 1 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam : D.

voornaam : M. A.

geboortedatum : (...) 1965

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Turkije

ALIAS: D. M. A., geboren te K. op (...) 1965, onderdaan van Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Op 25/05/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden door de rechtbank van Turnhout voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 24/08/2017 heeft hij een verzet tegen zijn veroordeling ingediend.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Op 25/05/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden door de rechtbank van Turnhout voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 24/08/2017 heeft hij een verzet tegen zijn veroordeling ingediend.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 24/08/2017 heeft betrokkene verklaard familieleden in België te hebben. Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene had een F kaart afgeleverd op 09/06/2008, geldig tot 09/06/2013. Betrokkene werd op 10.07.2009 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 18.01.2013 werd de aanvraag herinschrijving geweigerd omdat hij onvoldoende bewijzen heeft voorgelegd van aanwezigheid in België. Op 02.03.2015 dient Antwerpen opnieuw een aanvraag herinschrijving in. De beslissing van 18/01/2013 wordt behouden. Betrokkene heeft dus geen recht op verblijf in België.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 25/05/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden door de rechtbank van Turnhout voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 24/08/2017 heeft hij een verzet tegen zijn veroordeling ingediend.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

(...):”

Op 1 september 2017 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd *in casu* ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is.

2.2.2. In de nota betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter en meent zij dat de vordering laattijdig is ingesteld:

“Artikel 39/57 §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

(...)

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.” (eigen onderlijning)

Verzoeker werd reeds bevolen om het grondgebied te verlaten op 12 augustus 2014. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk de definitie van verwijdering als volgt 6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt, waardoor het eerder bevel ontegensprekelijk valt onder de verwijderingsmaatregel zoals omschreven door artikel 39/2 §1 van de vreemdelingenwet en verzoeker slechts over een termijn van vijf dagen beschikte om op ontvankelijke wijze huidige vordering in te leiden. Daar de thans bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 1 september 2017 en de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas op 11 september 2017, zijnde na 9 dagen werd ingeleid, is de vordering onontvankelijk wegens laattijdigheid. Verzoeker dienden en laatste op 6 september 2017 een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift enkel dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, maar gaat niet in op de termijn die wettelijk voorzien is. Hij toont also niet aan dat er sprake zou zijn van overmacht .

Ter volledigheid wijst de verwerende partij erop dat het EHRM reeds heeft gesteld dat de Verdragsluitende Staten, in het kader van beroepsprocedures, voorwaarden van procedurele aard mogen hanteren, zoals termijnen en vormvereisten, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak*). Verzoeker zet in zijn verzoekschrift geenszins uiteen als zou de beroepstermijn, zoals deze in casu geldt, onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken. In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de termijn van vijf dagen vermeld: “Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden.” (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9).

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt dat verzoeker sedert zijn schrapping van ambtswege illegaal in het land verblijft en hij in 2014 reeds bevolen werd om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing werd ingegaan op zijn illegale verblijfsstatus, zijn veroordeling die hij heft opgelopen voor een gevangenisstraf van zes maanden wegens drugsdelicten en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM niet absoluut is.

Verzoeker beschikte over ruim voldoende tijd om zich te wapenen tegen een verwijdering van het grondgebied en zijn rechtsbescherming te organiseren. Hij beschikte over voldoende tijd om een advocaat te contacteren en een beroep in te dienen. Er zijn geen bijzondere omstandigheden voorhanden die verzoeker zouden ontslaan van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijnen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.”

2.2.3. Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 12 augustus 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Het bevel van 1 september 2017 waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 1 september 2017. Conform artikel 39/57, § 1 derde lid *juncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van 2 september 2017 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was woensdag 6 september 2017.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op 11 september 2017. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2.4. Het bestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2014 blijkt niet uit de bestreden beslissing en niet uit het verzoekschrift. Het is pas bij raadpleging van het administratief dossier dat de Raad kon vaststellen dat aan verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Daarom werd in de beschikking waarbij verzoeker opgeroepen werd ter zitting, nog geen melding gemaakt van het feit dat de vordering mogelijk manifest laattijdig was.

Ter zitting wordt meegedeeld aan de advocaat van verzoeker dat de vordering manifest laattijdig voorkomt en wordt haar de mogelijkheid gegeven om te pleiten over de al dan niet laattijdigheid van het beroep en om aan te tonen dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is.

Verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter zitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat zij in dit verband geen opmerkingen heeft. Verzoeker voert bijgevolg geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken.

De Raad merkt op dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, zodat het hem niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de wettelijke bepaling van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet op zich duidelijk is in die zin dat er inzake de beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vervalttermijn van tien resp. vijf dagen geldt waarbij de beroepen ingediend buiten deze termijn onontvankelijk moeten worden verklaard, tenzij de overmacht wordt aangetoond, *quod non in casu*.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel van 1 september 2017 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. DE SMET